

Werkdocument aanpak speelvoorzieningen

Informeel daar waar het kan,
voorzieningen daar waar het moet

September 2011

Inhoudsopgave

1. WAAROM EEN WERKDOCUMENT AANPAK SPEELVOORZIENINGEN?.....	3
2. ALGEMEEN BEELD.....	5
3. STAND VAN ZAKEN IN AMERSFOORT	6
4. UITGANGSPUNTEN VOOR AANPAK SPEELVOORZIENINGEN.....	9
5. BIJLAGE: UITVOERING IN DE PRAKTIJK.....	13

1. Waaron een werkdocument Aanpak speelvoorzieningen?

Tal van gemeenten bezinnen zich op dit moment op de vraag in hoeverre speel- en sporttoestellen noodzakelijke gemeentelijke voorzieningen zijn. De reden daarvoor ligt voor de hand: bezuinigingen dwingen gemeenten tot versoberen op alle terreinen. Versoberen kan tegelijk ook een goede aanleiding zijn de te volgen werkwijze nog eens te doordenken. Dat is de aanleiding voor opstellen van dit werkdocument.

De achterliggende periode, grofweg vanaf 2002, heeft Amersfoort veel geïnvesteerd in speel- en sporttoestellen, met het accent op voorzieningen voor jongeren boven de 12. Het resultaat is dat Amersfoort nu zo'n 30% meer speel- en sportvoorzieningen heeft dan 5 andere vergelijkbare steden¹. Alles bij elkaar waren er eind 2010 in Amersfoort 525 speelplekken met daarop zo'n 2700 objecten als speel- en sporttoestellen, bijbehorend meubilair, hekken, ondergronden, kunstgrasvelden enzovoorts.

De gelden die vanaf 2002 zijn geïnvesteerd in speelvoorzieningen zijn grotendeels niet structureel. Zo is in de periode 2006-2010 zo'n € 2,5 mln. geïnvesteerd in nieuwe sport- en speelvoorzieningen vanuit de Operatie Amersfoort Jong 2006-2010 en vanuit de buurtbudgetten. Daarnaast zijn er nieuwe voorzieningen gerealiseerd vanuit het programma Stedelijk Beheer. Omdat een groot deel van de voorzieningen betaald is met niet structureel geld was van te voren duidelijk dat vervanging, na afloop van de levensduur, niet zonder meer mogelijk zou zijn.

In 2010 moest er bovendien ook bezuinigd worden. Een deel van die bezuiniging, namelijk €260.000, is gerealiseerd door verlaging van het budget voor vervanging van speel- en sporttoestellen in het programma Stedelijk Beheer. Binnen dit programma is structureel geld beschikbaar voor zowel beheer en onderhoud als vervanging van speel- en sportvoorzieningen. Dit werkdocument gaat er over hoe we de beschikbare middelen zo verantwoord mogelijk inzetten.

Uitgangspunt voor dit werkdocument is het gegroeide inzicht dat formele voorzieningen² niet noodzakelijk zijn om met plezier in de openbare ruimte te kunnen spelen. Integendeel: spelen zonder formele voorzieningen stimuleert de fantasie, vooral spelen in het groen. Dit uitgangspunt wordt ondermeer onderbouwd met een onderzoek uit Diemen waaruit blijkt dat spelen op speeltoestellen maar zo'n 10% uitmaakt van de tijd die kinderen buiten spelen. Ter vergelijking: bij spelen op pleinen, paden en stoepen gaat samen om zo'n 60%.

Als er in een buurt voldoende mogelijkheden zijn om buiten te spelen - op de stoep, op straat, op gras, in plantsoen, enzovoorts - dan kan er prima gespeeld worden zonder formele voorzieningen. Alleen als een wijk of buurt weinig informele speelgelegkheden heeft en er relatief veel jonge kinderen zijn, dan kan de speeldruk op de aanwezige speelplekken zo hoog worden dat formele voorzieningen nodig zijn om die druk op te vangen.

Voor de leeftijdscategorie van 12 tot 18 ligt het anders. Jongeren in deze categorie zullen sowieso een plek in de openbare ruimte zoeken en vinden om elkaar te ontmoeten. Het is een algemeen belang deze behoefte aan ontmoeting tot op zekere hoogte te reguleren: ontmoedigen daar waar het overlast geeft, maar dan ook een alternatief bieden daar waar het kan. Dit werkdocument

¹ Eindhoven, Enschede, Zwolle, Ede, Dordrecht en Maastricht;

² Plekken in de openbare ruimte die zijn ingericht als speelplek, zijn formele speelruimten. Speeltoestellen als klimrekken, wipkippen, glijbanen etc., noemen we formele voorzieningen. Dit in tegenstelling tot informele speelplekken, dat zijn plekken waar wel gespeeld kan worden maar die niet primair als speelplek zijn bedoeld of ingericht. Denk bijvoorbeeld aan de stoep of een woonerf.

voorziet in een aanpak waarbij het in stand houden van het bestaande voorzieningenniveau voor jongeren tussen 12 en 18 jaar prioriteit krijgt.

De komende jaren moet een groot deel van de formele speeltoestellen voor kinderen jonger dan 12 worden weggehaald als ze niet meer veilig of als ze versleten zijn. Gemiddeld gaan deze speeltoestellen zo'n 12 tot 15 jaar mee, dus we hebben het over de periode tot ongeveer 2025. Bij het ontmantelen van de formele speeltoestellen wordt bekeken hoeveel kinderen onder de 12 er in die buurt wonen en wat voor hen de informele speelmogelijkheden zijn. Als er mogelijkheden zijn om de informele speelmogelijkheden te versterken, bijvoorbeeld met bogen van wilgentenen of het neerleggen van een boomstam, dan zal dat als eerste worden gedaan, liefst in samenwerking met de buurt.

De plek waar de speeltoestellen hebben gestaan zal opnieuw worden ingericht. De meest sobere variant is het netjes afwerken van de ondergrond. Daarnaast kunnen onderhoudsvrije spelaanleidingen worden geplaatst, of onderhoudsarme en dus veel goedkopere formele voorzieningen. Onderhoudsvrije spelaanleidingen zijn bijvoorbeeld betonnen poefs of een hellend muurtje, een onderhoudsarme formele voorziening is bijvoorbeeld een duikelstang.

Door ontmanteling van de formele speelvoorzieningen voor de 12- categorie komt het geld vrij dat nu nog wordt ingezet voor het onderhoud en beheer van die voorzieningen. Dat vrijkomende geld wordt vervolgens gebruikt voor vervanging van de voorzieningen voor jongeren tussen 12 en 18 jaar. Uit de prognose tot 2025 blijkt dat het vrijvallen van de beheer- en onderhoudsmiddelen voor speeltoestellen voor 12- voldoende is voor vervanging van de 12+ voorzieningen terwijl er dan nog een beperkt budget over blijft voor onderhoudsvrije of onderhoudsarme investeringen voor de categorie 12-.

2. Algemeen beeld

De landelijke trend is “bewegen moet, organiseer natuurlijke speelplekken of speelnatuur binnen hand(woon)bereik van de jeugd”. Creëer een kindvriendelijke stad die uitnodigt tot spel en ontmoeting. Spelaanleidingen en mogelijkheden die van nature aanwezig zijn blijken aantrekkelijker/uitdagender te zijn dan complete speeltoestellen.

Uit onderzoeken blijkt dat slechts 10 tot 20% van het spelen plaatsvindt op formeel ingerichte speelplekken. Circa de helft van de Nederlandse kinderen en ouders vindt speelplekken in hun buurt saai ([onderzoek TNS NIPO 2011](#)). 60% van de kinderen geeft aan dat ze de computer en TV laten staan als speelplekken minder saai zijn. Ze spelen het liefst op informele groene speelplekken. Deze inzichten leiden tot tal van nieuwe initiatieven. Zo organiseert Staatsbosbeheer in samenwerking met onder meer Jantje Beton en het Nederlands Instituut voor Sport en Beweging een beweegprogramma voor kinderen van 4-12 jaar. Via de brede school, het jeugdwerk en de naschoolse opvang kunnen groepen kinderen dan op een georganiseerde manier ervaren hoe het is om te spelen en sporten in de natuur³.

De tolerantiegraad ten aanzien van jongeren van 12+ in het publieke domein is de laatste jaren sterk onder druk komen te staan. Dit wordt mede veroorzaakt door een kleine groep jongeren die overlast veroorzaakt in het publieke domein. Men ervaart al gauw geluidsoverlast of een gevoel van onveiligheid. Jongeren lijken soms niet meer welkom te zijn op straat.

De veiligheidseisen voor de inrichting van de openbare ruimte en meer specifiek voor formele speelplekken nemen sterk toe. Bij schade en of overlast ontwikkelt zich steeds sterker een claimcultuur. Beide trends leiden tot min of meer voorspelbare speelvoorzieningen.

Bewoners willen meer betrokken worden bij het gebruik en de inrichting van de directe woonomgeving. De overheid speelt hierop in door verschillende vormen van participatie aan te bieden. Bewoners komen met wensen en ideeën en de gemeente faciliteert.

Voorbeeld van een natuurspeelplek

³ zie: www.natuursprong.nl .

In dit werkdocument worden de volgende begrippen gehanteerd:

- **Formele speelplek:** een voor iedereen toegankelijke ruimte die functioneel is ingericht voor spelen. Dit houdt in dat er één of meer speel- of sporttoestellen zijn geplaatst die voldoen aan de leeftijds- en veiligheidseisen die aan dergelijke toestellen worden gesteld.
- **Formele voorzieningen:** speeltoestellen en voorzieningen die specifiek zijn gemaakt en geplaatst om op en mee te spelen. Deze voorzieningen vallen onder de werking van het Attractiebesluit⁴.
- **Informele speelgelegenheid:** alle delen in de openbare ruimte samen, voor zover ze door kinderen gebruikt kunnen worden om te spelen.
- **Spelaanleiding:** objecten in de openbare ruimte die aanzetten tot spel. Dat kan van alles zijn: een muurtje, gekleurde tegels, een boomstam, wilgenten, een helling, een of meer paaltjes, een betonnen poef enzovoorts.

De formele speelplekken in het publieke domein vormen samen met de informele ruimte en het aanbod van sportaccommodaties, speeltuinverenigingen, schoolpleinen, scouting, kinderboerderijen et cetera het totale aanbod voor kinderen om zich lichamelijk en sociaal te ontwikkelen.

3. *Stand van zaken in Amersfoort*

Amersfoort is een jonge stad waar veel kinderen opgroeien. De gemeente ziet het dan ook als haar taak om te voorzien in de behoefte aan buitenspeelmogelijkheden en te zorgen voor voldoende speel- en ontmoetingsruimte.

In het kader van Operatie Amersfoort Jong is de afgelopen vier jaar extra geïnvesteerd in voorzieningen voor de jeugd. Aangelegd zijn: pannaveldjes, Cruyff-court, Krajicek-playground, skatevoorzieningen, kunstgrasvelden, (natuur-)speelplekken et cetera in diverse wijken. Daarmee is ons voorzieningenaanbod in de openbare ruimte behoorlijk verbeterd. Echter, spelen beperkt zich niet tot de speelvoorzieningen, maar vindt daar plaats waar de jeugd zich ophoudt: op de straat, in portieken, op grasvelden en braakliggende terreinen, in parken et cetera. Kortom, kinderen zien de hele woonomgeving als potentiële speelruimte (zie onderstaande grafiek).

⁴ zie ook de paragraaf over juridische aspecten op blz. 15.

Bron: gebruiksonderzoek gemeente Diemen

De gedachte dat spelen zonder formele voorzieningen niet leuk zou zijn wordt dus niet vanuit de praktijk ondersteund.

Na een aantal rijkere jaren met incidentele financiële ruimte voor investeren in speeltoestellen en -voorzieningen zullen we het in de toekomst met minder middelen moeten doen. Dat vraagt slimme keuzes.

De Amersfoortse Beleidsregel Spelen (2005) geeft aan hoeveel ruimte er bij aanleg en herstructurering van een wijk beschikbaar moet zijn voor spelen. Toepassing van de beleidsregel garandeert dus dat bij aanleg en herstructurering het reserveren van speelruimte niet over het hoofd wordt gezien. De regel geeft ook richtlijnen voor de inrichting, maar deze richtlijnen zijn niet dwingend. Dat kan ook niet, want de inrichting is afhankelijk van de leeftijd van kinderen in de desbetreffende wijk en afhankelijk van de beschikbare middelen.

Voorbeeld van een formele speelplek

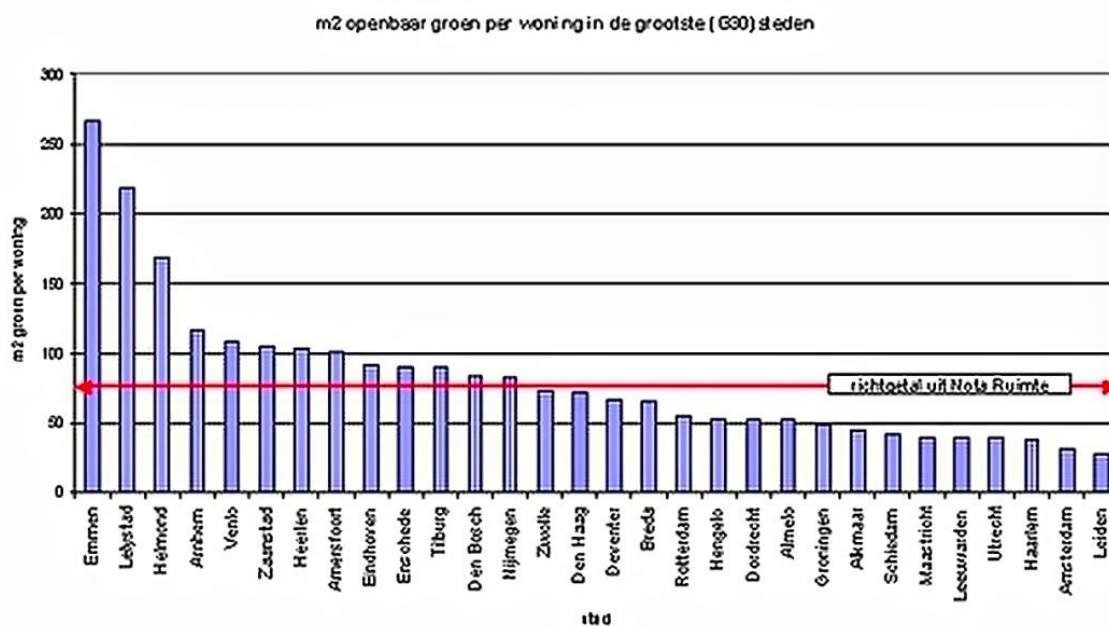

Amersfoort scoort hoog op het aantal sport- en speelvoorzieningen/locaties en de potentieel beschikbare speelruimte.

Bron: ABOS	Gem. andere steden* per 10.000 inwoners	Gem. Amersfoort per 10.000 inwoners	Percentage Amersfoort boven gemiddelde
Speel en sportlocaties	26,6	37,09	39
Speelvoorzieningen	74,12	88,98	20
sportvoorzieningen	11,71	22,73	94
Totaal sport en speelvoorzieningen	85,83	111,71	30

*Eindhoven, Enschede, Zwolle, Ede, Dordrecht en Maastricht

In vergelijking met de grootste steden (G30) scoort Amersfoort ook goed als het gaat om vierkante meters openbaar groen per woning. Binnen deze 30 gemeente met meer dan 100.000 inwoners staat Amersfoort op de 8^e plaats.

4. *Uitgangspunten voor aanpak speelvoorzieningen*

Het voorgaande leidt tot onderstaande uitgangspunten bij investeringsbeslissingen voor speelvoorzieningen:

1. jeugd is welkom in de openbare ruimte;
2. er is voldoende bespeelbare ruimte in relatie tot het aantal aanwezige kinderen;
3. ruimte voor burgerinitiatieven en zelfredzaamheid;
4. bij de ontwikkeling van woongebieden, renovatie, verkeer en dergelijke wordt vanzelfsprekend rekening gehouden met de aanwezigheid van kinderen en jongeren;
5. we zetten de schaarse middelen slim in met specifieke aandacht voor 12+ leeftijdscategorie;
6. de uitvoering past binnen de financiële kaders.

7.

Spelaanleidingen in de multifunctionele ruimte

Ad 1. Jeugd is welkom in de openbare ruimte

Kinderen hebben niet alleen fysieke ruimte nodig maar ook sociale. Bewegen is gezond en speelruimte nodigt bij uitstek uit tot bewegen. De formele en informele speelruimte vormt een gezond alternatief voor passieve vrijetijdsbesteding, zoals tv-kijken, computeren et cetera. Spelen in de openbare ruimte heeft daarmee dwarsverbanden met andere beleidsterreinen, waaronder sport & bewegen, gezondheid, veiligheid en recreatie. Voor de oudere jeugd beperkt de speelruimte zich niet tot de eigen wijk. Hardlopen, skeeleren en mountainbiken vereisen een veilige infrastructuur in de stad en daarbuiten.

Naast 'fysieke' eisen speelt ook de tolerantie van bewoners ten opzichte van spelende kinderen en 'groepen' jongeren een rol. Het begrip 'overlast' is aan een herdefiniëring toe. Spelende en joelende kinderen mogen er letterlijk en figuurlijk zijn in de stad. Kinderen zorgen voor levendigheid op straat en voor sociale contacten tussen alles en iedereen. Dit geldt ook voor jongeren. Ze mogen 'rondhangen'. Natuurlijk geldt dat hierbij normale gedragsnormen worden gehanteerd.

Ad 2. Er is voldoende bespeelbare ruimte (formeel en informeel) in relatie tot het aantal aanwezige kinderen.

Het aantal kinderen in een buurt/wijk en de beschikbare informele ruimte wordt medebepalend voor inrichting van de formele speelplekken. De beleidsregel Speelruimten 2005 geeft afstandsnormen voor de formele speelplekken voor drie leeftijdsgroepen en de norm aantal vierkante meters per formele speelplek. De beleidsregel is vooral van belang bij de opzet van een nieuwe wijk of herinrichting van een bestaande wijk. Voor zover het budget het toelaat hanteren wij daarnaast criteria voor maatwerk in de verschillende wijken. Op basis daarvan wordt bekeken welke plekken prioriteit moeten krijgen bij investeringen in speelvoorzieningen.

- De beschikbare informele ruimte
De aanwezigheid van de informele speelruimte is sterk afhankelijk van de stedenbouwkundige opzet van de wijk. Niet alle ruimte is ook bespeelbaar. De kwaliteit en de bruikbaarheid voor spelen is afhankelijk van verkeerdrukke, hondenpoep, ligging ten opzichte van woningen, toegangswegen, enzovoorts.
- Aantal kinderen
Door rekening te houden met de hoeveelheid kinderen van verschillende leeftijdsgroepen in een bepaald gebied kan de speelruimte beter afgestemd worden op de doelgroep. Afhankelijk van het budget zal in wijken waar veel kinderen wonen de speeldruk worden opgevangen door bijvoorbeeld een speelplek te voorzien van extra spelaanleidingen.

Ad 3. Ruimte voor burgerinitiatieven en zelfredzaamheid.

We willen meer ruimte geven aan burgerinitiatieven en zelfredzaamheid. Hierbij denken we aan eigen bouwsels op daarvoor geschikte plekken. Daar waar mogelijk, worden afspraken over zelfbeheer en samenwerking tussen partijen als scouting, speeltuinverenigingen en actieve bewoners gemaakt. Meer initiatief van de bewoners betekent een faciliterende opstelling van de gemeente. Uitgangspunt wordt het ondersteunen van initiatieven vanuit de wijk zelf. Immers, ideeën die vanuit de bewoners zelf komen hebben een groter draagvlak en daarmee een grotere kans van slagen. Deze faciliterende houding vraagt om een helder juridisch kader dat duidelijkheid biedt over wat kan en mag en bij wie de verantwoordelijkheid ligt als het gaat om de veiligheid van speeltoestellen.

Ad 4. Bij de ontwikkeling van woongebieden, renovatie, herinrichting, verkeer e.d. wordt vanzelfsprekend rekening gehouden met de aanwezigheid van kinderen en jongeren.

Bij het nemen van fysieke maatregelen in de openbare ruimte dient gekeken te worden naar de invloed hiervan op de speelbaarheid van de openbare ruimte.

Voorbeeld: bewonersinitiatief speelplek in Hoogland

Ad 5. We zetten de schaarse middelen slim in met specifiek aandacht voor de 12+ voorzieningen

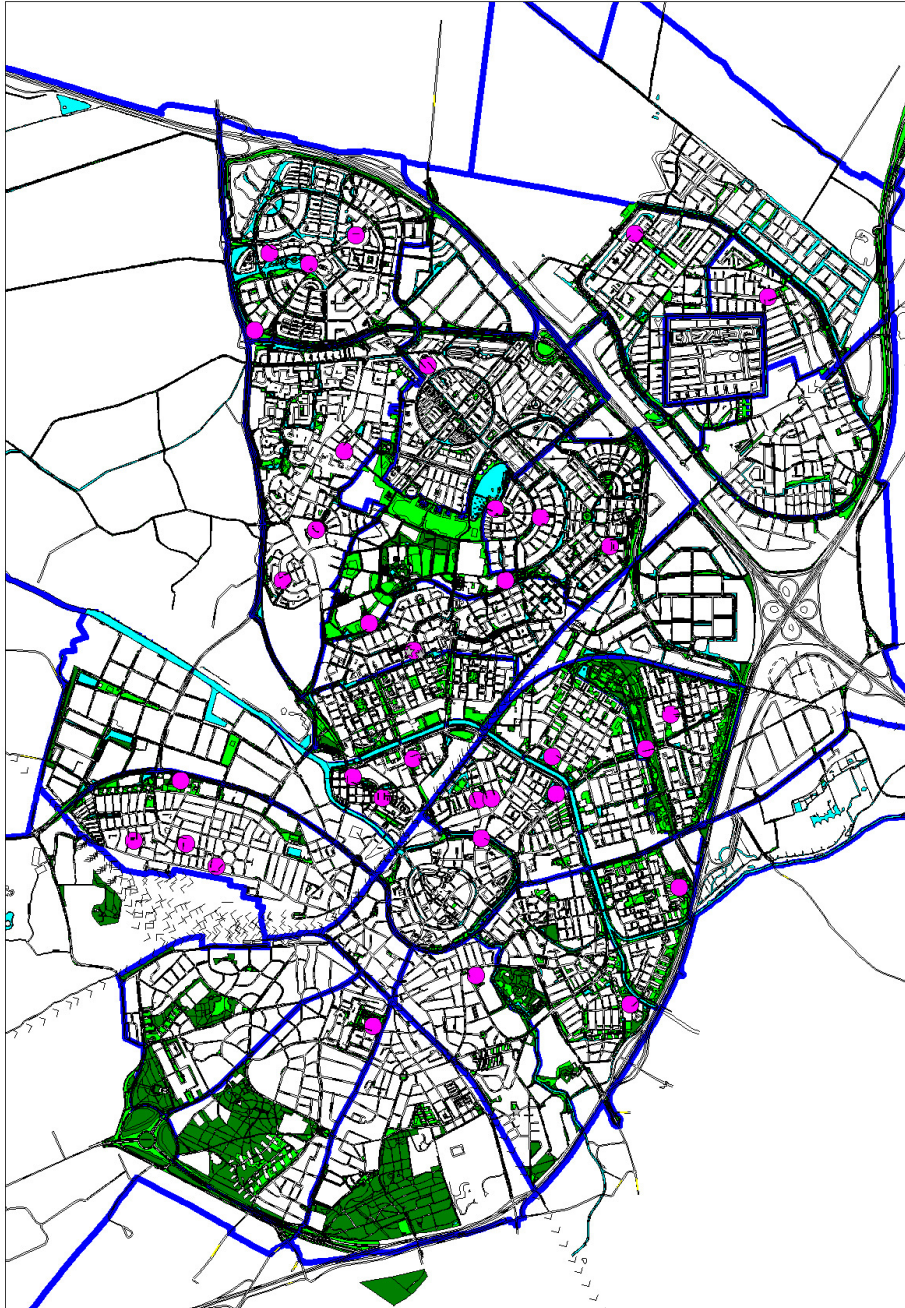
Het in stand houden van de bestaande voorzieningen voor de leeftijdscategorie 12+ heeft prioriteit. Deze leeftijdsgroep heeft een andere behoefte aan spel- en ontmoetingruimte dan kinderen onder de 12 jaar. Zien en gezien worden is een belangrijk element. Ze ontmoeten elkaar op plekken waar iets te beleven valt. Daarnaast beperkt de oudere jeugd zich niet tot de eigen wijk.

Door spelen en ontmoeten vanuit een breder kader te benaderen (vanuit verschillende beleidsterreinen waaronder Verkeer, Parkeren, Wonen, RO, Groenaanleg en -beheer, Ruimtegebruik/Grondexploitatie, Welzijn, Sport en Onderwijs), creëer je extra kansen en mogelijkheden. In deze brede benadering van spelen gebruiken we dezelfde systematiek ‘anders, beter, slimmer’ uit de geactualiseerde visie op welzijn ‘Welzijn in Amersfoort 2010- 2015’.

Ad 6. de uitvoering past binnen de financiële kaders

Dit werkdocument gaat over de vraag hoe we de beschikbare zo verantwoord mogelijk kunnen inzetten. De voorgestelde aanpak is dus van toepassing als er versoberd moet worden maar ook als er betere tijden aanbreken en meer geïnvesteerd kan worden.

Kaart van 12+ voorzieningen die in stand kunnen worden gehouden, ook als ze, na afloop van de levensduur, moeten worden vervangen. Voor in stand houdend van de skatebaan in Vathorst zijn aparte afspraken gemaakt.

5. **Bijlage: uitvoering in de praktijk**

In deze bijlage laten we zien hoe dit werkdocument in de praktijk wordt toegepast. In deze uitwerking wordt beschreven welke afwegingen worden gemaakt bij investeringsbeslissingen.

- **Is er voldoende bespeelbare ruimte?**

Om te kunnen spelen en ontmoeten zijn voldoende vierkante meters nodig. Het gaat hierbij om de formele speel- en ontmoetingsplekken in combinatie met de informele ruimte zoals pleinen, brede stoepen, parken, rustige woonstraten, grasveldjes, die beschikbaar zijn. Indien er voldoende ruimte is, is hooguit het aanleggen van “lichte” voorzieningen gewenst. Veel (groene) ruimte wil niet zondermeer zeggen een bespeelbare ruimte. Ruimte is pas echte speelruimte als deze voldoende speelkwaliteit heeft. Met relatief eenvoudige ingrepen is het aanwezige groen beter bespeelbaar te maken (kindvriendelijk groen, kaphout laten liggen). De kwaliteit en daarmee de bruikbaarheid voor spelen en ontmoeten is afhankelijk van afscherming van verkeersdrukte, verlagen van verkeerssnelheid, beperken van parkeerdruk en het weren van hondenpoep.

- **Hoeveel kinderen zijn er in welke leeftijdscategorie?**

De informele speelruimte samen met de formele speelplekken, wordt vergeleken met de aantallen kinderen per leeftijdscategorie. De beschikbare cijfers zijn ingedeeld in de categorieën 0 tot 6, 6 tot 12 en 12 tot 18 jaar. De combinatie van de gegevens over beschikbare ruimte en de gegevens over de aantallen kinderen levert geeft een prioriteitsvolgorde voor de inzet van de beschikbare middelen in de diverse wijken en buurten.

- **Zijn bewoners bereid een rol te spelen bij beheer?**

Voor het al dan niet investeren in speelvoorzieningen is, naast bovenstaande criteria, het draagvlak in de buurt een belangrijk gegeven. Bovendien zal het dan in veel gevallen mogelijk zijn afspraken te maken over het beheer ervan.

Op dit moment worden al beheerovereenkomsten met buurten gesloten waarin de volgende afspraken met bewoners zijn opgenomen:

1. het signaleren en melden aan de gemeente van gebreken aan de speeltoestellen, hekwerken en afvalbak;
2. het signaleren en melden aan de gemeente van racistische leuzen en hakenkruizen;
3. het verwijderen en afvoeren van zwerfvuil binnen en rondom de speelplek;
4. het signaleren van sociaal en maatschappelijk ongewenst gedrag van derden;
5. bewoners maken een schema waarin het schoonmaken van de speelplek door bewoners is vastgelegd.
6. het aanspreken van jongeren op gedrag dat als ontoelaatbaar wordt ervaren;
7. voor de beheerovereenkomsten is de samenwerking tussen gemeente, politie, wijkmanager, jeugd- jongerenwerk woningbouwvereniging, et cetera. van essentieel belang. Tevens gaan we na of Matchpoint een bijdrage kan leveren aan het onderhouden van speelplekken en/of uitvoering kan geven aan de beheerovereenkomsten.

De uitvoering van taken door de bewoners doet niet af aan de verantwoordelijkheid van de gemeente voor het beheer en onderhoud van de speeltoestellen.

- **Samenwerking stimuleren tussen betrokken partners**

De gemeente stimuleert o.a. scholen, welzijnswerk, sportverenigingen, scouting en speeltuinverenigingen tot samenwerking in het aanmoedigen van buitenspelen.

- **Juridische aspecten**

De gemeente is als beheerder verantwoordelijk voor de veiligheid van speeltoestellen op openbare speelterreinen. Wanneer de gemeente eigenaar is van de grond is zij mede verantwoordelijk voor de veiligheid van speeltoestellen die door derden zijn geplaatst. Het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat een grondeigenaar medeaansprakelijk is voor schade tengevolge van bouwwerken die in de grond zijn verankerd. In principe moeten alle speelvoorzieningen in de openbare ruimte, wie ze ook heeft geplaatst of gemaakt, voldoen aan het Attractiebesluit.

Het Attractiebesluit definieert een speeltoestel als “een inrichting bestemd voor vermaak of ontspanning waarbij uitsluitend van zwaartekracht of van fysieke kracht van de mens gebruik wordt gemaakt”. Belangrijk is daarbij dat het gaat om een voorziening die de *bestemd* is om op of mee te spelen. Kinderen spelen ook vaak op of met objecten die niet primair bestemd zijn voor spel. Overigens geldt ook dan dat de gemeente, als grondeigenaar, verantwoordelijk is voor gevolgen van gebruik, als dat gebruik redelijkerwijs te verwachten is. In de praktijk zal het er steeds om gaan dat de gemeente in redelijkheid heeft gedaan wat er moet gebeuren. Daarbij hanteren wij de volgende uitgangspunten:

1. Onderdeel van spelen is dat kinderen een buil of schram op kunnen lopen, maar er mag geen sprake zijn van onaanvaardbare risico's die tot ernstige verwondingen of nog erger tot dodelijke ongevallen kunnen leiden.
2. Aanvaardbare risico's zijn bijvoorbeeld lichte niet blijvende letsels als bulten, splinters en schrammen.
3. Wanneer er geen of onvoldoende maatregelen genomen zijn om blijvend letsel te beperken, het risico voor kinderen niet of nauwelijks herkenbaar is, de ernst van het letsel niet in verhouding staat tot de speelwaarde van het risico, dan kan de gemeente daarvoor mede verantwoordelijk zijn.

Informeel speelplekken leveren weliswaar meer risico's op dan formele, de mate waarin de gemeente daarvoor verantwoordelijk is, is ook minder. De rechter zal in redelijkheid een afweging maken.

Conclusie: risico's afwegen is maatwerk. Als we vinden dat hutten, schommels in bomen, klimconstructies enzovoorts echt niet meer kunnen, dan moeten we ze weg (laten) halen. Maar niks toestaan is niet reëel en haalt al het spelplezier uit kinderlevens. De spagaat “wat kunnen en mogen bewoners zelf” en “wat is veilig” blijft een kritisch punt. Dat geldt ook voor het openstellen van sportvelden en schoolpleinen.